

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, și i-a încadrat acțiunile în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior a fost judecat, este celibatar și nu are persoane la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cea atenuantă fiind - căința sinceră, concluzionând că în privința acestuia este echitabilă stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă, acesta beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă cu închisoare, în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Pedeapsa aplicată inculpatului este proporțională faptei comise, pedeapsa pecuniară față de acesta fiind inoportună în speță, deoarece el nu este angajat în câmpul muncii, nu are o sursă legală stabilă de venit.

Or, anume această sancțiune va fi în măsură să atingă scopul pedepsei și aceasta ar avea efectul scontat asupra conduitei viitoare a inculpatului și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni.

Totodată, aplicarea pedepsei maxime, ar putea genera apariția unor sentimente de nedreptate și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

3. Procurorul în Procuratura mu. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanță de judecată, Cornel Casian, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 4 ani și 7 luni închisoare, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale.

Apelantul a invocat că instanța de fond a ignorat faptul că potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

3.1. A declarat apel și avocatul Ion Căpățînă, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a indicat că instanța de fond nu a motivat din care considerente nu a fost posibilă aplicarea pedepsei cu închisoarea inculpatului reieșind din limitele minime ale pedepsei prevăzută la art. 187 alin. (2) Cod penal, cu reducerea termenului cu 1/3, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, adică cu 1 an și 8 luni, urmând a-i fi aplicată o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 3 ani și 2 luni.

3.2. Inculpatul, la fel, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a indicat că nu au fost administrate probe care i-ar dovedi vinovăția, dar a recunoscut-o la indicația avocatului, pentru a nu-i fi aplicată pedeapsa maximă.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2022, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond a analizat obiectiv probele prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de fond corect a considerat ca fiind stabilită vinovăția inculpatului și a emis o sentință de condamnare în privința acestuia, probele fiind administrate legal, nefiind depistate careva încălcări de procedură sau încălcări ale drepturilor și intereselor inculpatului.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și anume, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatilor, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Astfel, a fost constatat că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de 850 la 1350 unități convenționale, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, noile limite ale pedepsei cu închisoare fiind de la 3 ani și 4 luni la 4 ani și 8 luni, cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 750 unități convenționale, ca circumstanță atenuantă a fost reținută căința sinceră și activă, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite, că acesta este celibatar, nu are persoane la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului psiholog și narcolog, anterior a fost judecat, fiind corectă pedeapsa cu 4 închisoare fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, aplicată de instanța de fond.

Or, soluția adoptată de prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, iar pedeapsa de 4 ani închisoare va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și relațiile sociale.

Totodată, solicitarea acuzării privind aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate pe un termen de 4 ani și 7 luni, cu aplicarea amenzii în mărime de 500 unități convenționale, este nefondată, or a fost stabilit că acesta s-a căit sincer de cele comise și a recunoscut integral vina în cele comise.

Nu este justificată nici cererea apărării privind stabilirea unei pedepse mai blânde inculpatului, cu reducerea pedepsei aplicate de la 4 ani închisoare la 3 ani și 2 luni închisoare, deoarece nu se va realiza scopul pedepsei, or, pedeapsa penală reprezintă un remediu echitabil atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. În același timp, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Mai mult, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea categoriei, duratei și cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul și, prin urmare, instanța de fond corect a concluzionat că scopul educativ și preventiv al pedepsei poate fi atins doar cu izolarea inculpatului de societate, concluzia instanței de fond în acest sens fiind legală și întemeiată.

5. Avocata Aliona Jucican declară recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării ei.

Recurenta invocă că instanțele nu au argumentat posibilitatea aplicării pedepsei, reieșind din limitele minime ale articolului incriminat, cu reducerea termenului cu o treime, reieșind din prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, or, acesta a recunoscut vina.

Instanțele de fond și de apel eronat au interpretat legea, la stabilirea pedepsei urmând să țină cont de principiul umanismului, precum și de sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, în coroborare cu art. 364¹ Cod de procedură penală și să-i aplice pedeapsa minimă.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.**, **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat

și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina, s-a căit și a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește în exclusivitate cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de 850 la 1350 unități convenționale, anterior a mai fost condamnat, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, iar pedepsele ce i-au fost aplicate s-au dovedit a fi ineficiente, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea stabilită de instanțe, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în

acest sens (pct. 2. - 5. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Aliona Jucican, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2022, în privința inculpatului Bălțatu Andrei XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 28 decembrie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico